

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 456/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., T., zastúpeného advokátkou JUDr. Ľ. R., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co 115/2011 z 13. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2012 doručená sťažnosť J. B., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 115/2011 z 13. marca 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovateľ v podstatnej časti sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ je navrhovateľom v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 15 C/33/2010 proti odporcovi T... o určenie neplatnosti výpovede a náhradu mzdy.

Sťažovateľ podal dňa 24.7.2000 žalobu na Okresný súd Trnava proti odporcovi S., S... T., ktorý bol zamestnávateľom sťažovateľa od 1.8.1977... Výpoveď zo strany zamestnávateľa bola daná sťažovateľovi... dňa 21.2.2000...

Počas súdneho konania došlo k prechodu pracovnoprávných vzťahov zo S., S. T. na T. – odporcu.

Čiastočným rozsudkom sp. zn. 15 C/33/2000-472 zo dňa 17.3.2006 Okresný súd Trnava určil, že výpoveď daná sťažovateľovi listom zo dňa 15.2.2000 je neplatná. O odvolaní odporcu Krajský súd v Trnave rozhodol rozsudkom sp. zn. 11 Co/163/2006-506 zo dňa 22.11.2006 tak, že výrok rozhodnutia prvostupňového súdu zmenil a určil, že výpoveď daná sťažovateľovi daná predchodkyňou odporcu podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. ... a doplnení dňa 21. februára 2000 je neplatná...

Nakoľko výpoveď daná sťažovateľovi bola súdom určená za neplatnú, v ďalšom priebehu súdneho konania sa rozhodovalo o náhrade mzdy sťažovateľa.

Okresný súd Trnava rozsudkom sp. zn. 15 C/33/2000-575 zo dňa 19.6.2008 rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť sťažovateľovi sumu 52.291,03 EUR...

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca v časti povinnosti odporcu zaplatiť sťažovateľovi náhradu mzdy...

Rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 15 C/33/2000-575 zo dňa 19.6.2008 Krajský súd v Trnave v napadnutej časti... čiastočne potvrdil. V zvyšnej napadnutej časti Krajský súd rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konania...

Okresný súd Trnava vec v intenciách požiadaviek Krajského súdu v Trnave opätovne prejednal a rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 C/33/2000-693 zo dňa 1.2.2011 tak, že odporca je povinný sťažovateľovi zaplatiť sumu 27.874,51 EUR, ktorá je súčtom náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru... Zároveň bol odporca zaviazaný na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa splatnosti tej ktorej mesačnej náhrady mzdy, ktorých výška úrokov sa priebežne znižovala. Konanie v časti späťvzatia návrhu zastavil a v zvyšnej časti návrh zamietol...

Námietke premlčania odporcovi vyhovel, a nárok sťažovateľa na náhradu mzdy za obdobie od 1.7.2002 do 2.4.2005 považoval súd za premlčaný. Proti tomuto rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 15 C/33/2000-693 zo dňa 1.2.2011 podali včas odvolanie obaja účastníci konania.

Odporca napadol rozsudok v časti priznania náhrady mzdy nad zákonný 6-mesačný nárok... Sťažovateľ podal odvolanie čo do výroku, ktorým Okresný súd Trnava návrh vo zvyšnej časti zamietol a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia premlčania nároku náhrady mzdy za obdobie od 1.7.2002 do 2.4.2005...

Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 9 Co/115/2011 zo dňa 13.3.2012 o odvolaniach účastníkov konania rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietnutia návrhu vo zvyšnej časti potvrdil a v napadnutej časti povinnosti odporcu zaplatiť sťažovateľovi sumu 27.874,51 EUR s úrokom z omeškania špecifikovane zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ... ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré porušenie nastalo rozhodnutím – Rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co/115/2011-738 zo dňa 13.3.2012... Keďže Krajský súd v Trnave sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, sťažovateľ v ďalšom vychádza z dôvodov uvádzaných v rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 15 C/33/2000-693.

Predmetom súdneho konania, ktoré predchádzalo vyneseniu rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 15 C/33/2000-693 bolo ... posúdenie námietky premlčania vznesenej odporcom v tomto konaní ako aj rozhodovanie o žiadosti odporcu o zníženie náhrady mzdy za čas, ktorý presahuje 6 mesiacov odo dňa neplatného rozviazania pracovného pomeru...

Spornou otázkou v konaní je otázka obdobia, za ktoré je odporca povinný navrhovateľovi uhradiť náhradu mzdy s príslušenstvom, nakoľko odporca sa bráni námietkou premlčania. S námietkou premlčania sú súdy povinné sa vysporiadať, v ktoromkoľvek štádiu konania. Sťažovateľ má za to, že sa jedná výlučne o otázku právneho posúdenia, a nakoľko sa nestotožnil s právnym posúdením súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 15 C/33/2000-693, podal sťažovateľ odvolanie... Nakoľko súd dospel k právnemu záveru, že každý mesačný nárok sťažovateľa

na náhradu mzdy sa premlčoval postupne tak, ako vznikal a to v 3-ročnej premlčacej lehote, ďalej posudzoval, či sťažovateľ si svoj nárok v súdnom konaní riadne uplatnil. Za riadne uplatnený nárok súd považoval podanie sťažovateľa zo dňa 27.6.2002 a na pojednávaní dňa 3.4.2008, kedy sťažovateľ podľa názoru súdu sa domáhal pripustenia zmeny návrhu jeho rozšírením. Podanie sťažovateľa na pojednávaní dňa 11.1.2006, ktorým upresnil výšku náhrady mzdy súd prvého stupňa neposúdil ako riadne a kvalifikované, pretože navrhovateľ nežiadal o pripustenie zmeny návrhu...

V danej veci sťažovateľ namieta svojvoľné a arbitrárne rozhodnutie Krajského súdu v Trnave rozsudkom sp. zn. 9 Co/115/2011-738 zo dňa 13.3.2012, pretože predmetné rozhodnutie sťažovateľ nepovažuje za kvalitné, správne a ani za spravodlivé. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplynulo, že Krajský súd v Trnave sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa...

Aj napriek tomu, že odvolací súd je v zmysle zákonných ustanovení oprávnený len stručne skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je odvolací súd povinný dodržiavať aj zákonné ustanovenia obsahujúce požiadavky na rozhodnutie. ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil a zároveň dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, sa plne uplatňuje aj v konaní odvolacom...

Sťažovateľ má za to, že Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 9 Co/115/2011-738 zo dňa 13.3.2012 nedodržel požadované imperatívy zákona, nevysporiadal sa nastolenými dôvodmi odvolania a prijaté závery sú z ústavného hľadiska zjavne neodôvodnené, arbitrárne, neospravedliteľné a neudržateľné. Za rozhodujúco významné námietky podané v odvolaní sťažovateľ považuje nevysporiadanie sa predloženou judikatúrou, podľa ktorej žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru je tak právnym úkonom procesno-právnym ako aj hmotnoprávnym, nevyporiadanie sa s obsahom dvoch odlišných právnych inštitútov - nárok na náhradu mzdy a splatnosť na náhradu mzdy, a s tým súvisiaci časový okamih začatia plynutia premlčacej lehoty a nevysporiadanie sa s prerušením plynutia

premlčacej doby v dôsledku podania žalobného návrhu, ktorým sa sťažovateľ domáhal určenia neplatnosti výpovede a náhrady mzdy...

Sťažovateľ považuje za nezmyselné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co/115/2011-738 zo dňa 13.3.2012 v časti, v ktorej povinnosť odporcu zaplatiť sťažovateľovi náhradu mzdy s úrokom z omeškania špecifikovane zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vyslovil právny názor, podľa ktorého po uplynutí šiestich mesiacov celkového času, počas ktorého by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, ustupuje sankčná a satisfakčná povaha náhrady mzdy a zvyrazňuje sa jej sociálna funkcia a ďalej zdôraznil otázku, či správanie zamestnanca pri zabezpečovaní si ďalšieho zárobku je korektné...

Sťažovateľ požaduje priznať primerané finančné zadosťučinenie pretože má za to že, prípadné pozitívne rozhodnutie Ústavného súdu SR nebude postačovať na zahojenie duševnej traumy a pocitu krivdy v súvislosti s napadnutým rozsudkom...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa J. B. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co/115/2011 zo dňa 13. marca 2012 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co/115/2011 zo dňa 13. marca 2012 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi J. B. podľa článku 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky finančné zadosťučinenie vo výške 6.000,- €.

Súd priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnej zástupkyňi sťažovateľa JUDr. L. R., advokátke... vo výške 270,52 €... na účet advokátky...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 115/2011 z 13. marca 2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 115/2011 z 13. marca 2012 vyplýva, že ním *„odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietnutia návrhu vo zvyšnej časti potvrdzuje. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 27.874,51 eur s úrokom z omeškania špecifikovane zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“*

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol najmä:

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť, aby zaplatil navrhovateľovi sumu 27.874,51 a úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne, pričom špecifikoval začiatok splatnosti a povinnosti odporcu platiť úroky z omeškania navrhovateľovi, tieto úroky priebežne upravoval na sumu 15,5 % ročne, 16,5 % ročne, 6 % ročne, 7 % ročne, 8 % ročne, 9 % ročne a 9,5 % ročne z jednotlivých mesačných plnení. Konanie zastavil v časti istiny 3.365,37 eur s úrokom z omeškania 18 % ročne od 13.03.2007 do zaplatenia, vo zvyšnej časti návrh zamietol. ...

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.)... dospel k záveru, že rozhodnutie súdu v časti zamietnutia návrhu vo zvyšnej časti je vecne správny, v napadnutej časti povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 27.874,54 eur s úrokom z omeškania špecifikovane je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť...

Odvolací, súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti zamietnutia návrhu vo zvyšnej časti, preto rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti ako vecne správny podľa ustan. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

S poukazom na ustan. § 219 ods. 2 O.s.p svoje rozhodnutie v tejto časti odvolací súd podrobnejšie neodôvodňuje s konštatovaním správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

V časti uplatnenej náhrady mzdy za čas 6 mesiacov odo dňa neplatného skončenia pracovného pomeru bolo predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdené. V tomto konaní súd prvého stupňa rozhodoval o nároku navrhovateľa za ďalšie obdobie až do času opätovného zamestnania odporcom, ako aj o žiadosti odporcu ako zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za ďalší čas primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy navrhovateľovi vôbec nepriznať.

Ako bolo správne v priebehu konania uvedené, na právne vzťahy účastníkov tohto konania sa vzťahuje zákon č. 65/1965 Zb. v znení noviel - Zákonník práce v znení platnom v čase neplatného skončenia pracovného pomeru.

Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje šesť mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za ďalší čas primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať; súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol medzitým inde zamestnaný, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil (§ 61 ods. 2 ZP).

Uplynutím šiestich mesiacov ustupuje sankčná a satisfakčná povaha náhrady mzdy a zvyrazňuje sa jej sociálna funkcia. Ide predovšetkým o to, či správanie sa zamestnanca pri zabezpečovaní si ďalšieho zárobku je korektné. Nepriznanie časti mzdy prichádza do úvahy, ak zamestnanec svojím zavineným správaním spôsobil sám, že nemá žiaden príjem, aspoň čiastočne si príjem nahradil alebo zarobil toľko, že žiadnu ujmu neutrpel. Podmienkou zníženia alebo nepriznania náhrady mzdy je v konaní uplatnenie nároku zamestnávateľa na zníženie, respektíve nepriznanie náhrady mzdy za časť dlhší ako 6 mesiacov podľa ustanovenia § 61 ods. 2 ZP. Bez takejto žiadosti nemôže súd náhradu mzdy sám znížiť.

Súd prvého stupňa sa vyporiadaval s návrhom odporcu na zníženie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 6 mesiacov, podrobne rozviedol úvahy, ktorými sa spravoval pri posudzovaní tejto žiadosti. Navrhovateľ v konaní preukazoval, že mal snahu nájsť si zamestnanie, jeho situácia bola komplikovaná vekom, zdravotným stavom a prebiehajúcim

súdnym konaním. Navrhovateľ si situáciu vyplývajúcu z neplatného skončenia pracovného pomeru svojím konaním nezavinil, nevyhýbal sa povinnosti nájsť si iné zamestnanie.

Ako bolo uvedené, sankčná a satisfakčná povaha náhrady mzdy v ďalšom období nad dobu šesť mesiacov ustupuje. Súd sa musí vypořadať pri rozhodovaní o priznaní náhrady mzdy za obdobie nad šesť mesiacov s návrhom odporcu na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy navrhovateľovi aj z tohto hľadiska. Počas doterajšieho priebehu konania sa súd prvého stupňa z tohto hľadiska so žiadosťou odporcu o zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy navrhovateľovi za obdobie presahujúce šesť mesiacov nezaoberal, nezaoberal sa úvahou, že v ďalšom období ide sociálnu funkciu náhrady mzdy, teda zamestnanec nemá zákonný nárok na náhradu mzdy v plnej výške. ...

V ďalšom konaní sa bude súd prvého stupňa zaoberať návrhom navrhovateľa v zrušenej časti aj z uvedeného hľadiska. Navrhovateľ musí preukázať hľadanie si zamestnania za jednotlivé obdobia, za ktoré žiada priznať náhradu mzdy. Súd prvého stupňa musí získať prehľad, aké zamestnanie si navrhovateľ hľadal. Musí posúdiť znova žiadosť odporcu o zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy navrhovateľovi v zrušenej časti, pričom odporca musí špecifikovať a dokázať svoje námietky ohľadom hľadania zamestnania navrhovateľom.“

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne i práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dostatočne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že krajský súd sa nevysporiadal so všetkými jeho námietkami, dospel k záveru, že táto argumentácia neobstojí. Krajský súd dal dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, z akého dôvodu považoval za správne rozhodnutie okresného súdu v časti, v ktorej zamietol sťažovateľov návrh ako nedôvodný.

Krajský súd v časti, v ktorej prvostupňový súd rozhodoval o sťažovateľom uplatnenom nároku na náhradu 27 874,51 € (a v tejto časti rozhodnutie Okresného súdu Trnava zrušil), dal usmernenie prvostupňovému súdu, ako má postupovať v ďalšom konaní a rozhodovaní o sťažovateľovom nároku. Nie je nevyhnutné, aby sa všeobecný súd pre naplnenie požiadavky riadneho odôvodnenia rozhodnutia formalisticky vysporiadaval aj s ďalšími pre objasnenie veci nerozhodnými kritériami tak, ako to navrhuje sťažovateľ. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Napadnuté závery krajského súdu treba považovať za dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. V žiadnom prípade preto nie sú arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Za porušenie označených článkov ústavy a dohovoru nemožno považovať okolnosť, že sťažovateľ má odlišný právny názor ako všeobecné súdy.

Za tejto situácie ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nevybočilo z medzí stanovených označenými článkami ústavy a dohovoru a rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 115/2011-738 z 13. marca 2012 nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa označených v jeho sťažnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2012